

աւագակներու ներողութիւն չի քարոզեր եւ մեր հայոց Քրիստոսը կ'ուզէ՞ որ քարոզէ: Հրաման տուր քու մարդոցդ, որ անհրաւութիւն չընեն, յափշտակութիւն չընեն, կանանց պատուոյն չի դպչին, այդ անառակ երգերը դադրեցնեն. եւ երբ դու հրաման տաս՝ մէկը չի հնազանդի եւ դու պատմես, այն ժամանակ կ'իմանամ թէ քու մարդիկդ զինուոր են եւ ոչ աւագակ. իսկ եթէ դու լուռ կենաս, գանգատանաց ականջդ խփես, գողին գողակից կը չինիս եւ ինձ իրաւունք կ'ուտաս, որ քեզ եւ քոյոցդ ինչ չարիք կրնամ հասցնեմ, եւ ինձ սրբազան պարտք կը դառնա անհրաւութիւնը որ քեզմէ սկսաւ՝ քեզմով վերջացնեմ. բայց դու եթէ գիտնայիր քու գլխուդ հասած վտանգը՝ ինձ պետք էր շնորհակալ լինէիր, որ ժամանակին եկայ հասայ. արդէն բոլոր աւանին բնակիչք պատրաստուած էին զձեզ ամենքդ սուրբ անցնել, եւ կոտորածը հիմա այս վայրկենիս թերեւս սկսած էր, բարեբախտաբար ես եկայ եւ արգիլեցի:

Այս վերջի խօսքերը բոլորովին կերպարանափոխ ըրին յոյն գօրավարը: Շուտ մի ելաւ հրամայեց իւր զինուորներուն, որ երթան բոլոր աւանը իմացնեն իւր կողմէն, որ ամենափոքր անկարգութիւն ընողը սուրբ անցնել պիտի տար, եւ թէ թոյլտւոյթուն էր բնակչաց բռնութիւնը բռնութեամբ վանել եւ անզգամին անզգամութեամբ փոխարինել: Եւ դառնալով Չաւենի, որ Նորա խօսքերէն բառ մը, շարժմունք մը չի կորցնելով անշարժ նստած էր:

— Իրօք շատ շնորհակալ եմ,— ըսաւ,— որ դու խոհեմութեամբ վարուեցար այս նիւթիս մէջ եւ արիւնահեղութեանց պատճառն արգիլեցիր. ես չէի կրնար հաւատալ թէ մեր զինուորները այն աստիճանի անհրաւութիւն ընեն, որ բնակչաց այսչափ զայրոյթ պատճառեն. եւ շիտակն ըսելով ձեզմէ առաջ ոչ ոք գանգատ մը չէր ըրած: Ուստի շատ գոհ եմ ձեզմէ:— Այո խօսքերը՝ քիւզանդական կերպարանքին վրայ դիմակ ծածկելով ըսելէ վերջ՝ ձեռքը Չաւենի երկնցուց, որ այս շարժմունքը գուշակելով՝ իբր թէ այդ վատ ձեռքը չտեսնելով՝ դարձաւ իր դրացեաց եւ ըսաւ.

— Գնացէք դուք էլ, եղբարք, հան դարտեցուցէք երիտասարդները, որ չեւլեն տարիքի կրակով բան մը հանեն. լսեցիք ահա իշխանին խօսքերը եւ պատուերները, դուք էլ ամեն փողոցի գլուխ զինեալ պահապաններ դրէք, որ արգիլեն անկարգութիւն՝ ուսկից որ գայ. երթա՛ք քարով:

Մարդիկը գոհ սրտով ողջունեցին եւ ելան գնացին: Նոյնպէս Չաւեն ալն ատեն ելաւ եւ ձեռքը կուրծքին վրայ գնելով, ողջունեց յոյն իշխանը եւ քաշուեցաւ իւր ներքին սենեակը՝ ուր ընտանիքը ժողովուած կը նստէին. երախայք արդէն քնացած էին: Հոն իր երեք տղոց ապսպրեց, որ կարգաւ գիշերը